

По-нататък английският дипломат казва, че Англия ще употреби всичко, за да сведе условията на мирът колкото е възможно въ полза на Турция, „но, при-
„вършва той, ний не сме разположени да вземем инициативата и да предложимъ каквото и да било условие“.

Тази телеграма е отъ 16-й юний 1877, т. е. два дена прѣди първитѣ неуспѣхи на рускитѣ войски при Плъвенъ.

Очевидно е, отъ съдържанието на тази депеша, какъвъ интересъ сж имали англичанитѣ да дѣйствуватъ въ полза на Турция. Отъ тази дата английския посланикъ въ Цариградъ, Лейардъ, употребилъ всичката си грижа да застави Турция да иска помощта на Англия, въ случай, че нѣкоя грозна опасност заплаши османската империя. Лейардъ, при това, раздухвалъ фанатизъма между висшитѣ политически кръгове въ Цариградъ и поддържалъ надеждата на Султана да испъди руситѣ. Ето какво телеграфира Лейардъ въ Лондонъ на 21-й юлий слѣдъ първата блѣскава защита на Плъвенъ.

„ . . . При сегашнитѣ обстоятелства, Негово Величество Султана не може нито да предложи нито да „слуша никакви предложения за миръ. При всичко, че „Негово Величество желае да избави империята отъ „жестокоститѣ на войната, неговитѣ министри и други „видни лица, които иматъ влияние въ страната, сж толкова убѣдени въ успѣха на турската армия, слѣдъ побѣдата при Плъвенъ, Стара-Загора и въ Азия, щото тѣ „вѣрватъ, че въ скоро врѣме неприятеля ще бжде испъденъ отъ Тракия, България, както и отъ Армения“.

На 15-й декемврий Лордъ Лофтусъ, английски посланикъ въ Петербургъ, получилъ заповѣдъ да запита руското правителство, дали императорътъ не би се съгласилъ да се направятъ нѣкакви постѣпки за примирие. Тази постѣпка на лондонския кабинетъ прѣдъ императора Александръ II се явила много рано за да накара Русия да прѣдполага, че Англия е дезентересирана въ случая. Обаче, прозорливия погледъ на рускитѣ дипломати забѣлжилъ къмъ какво се стремѣла Англия.